

Johannes Kastaja

1. Ääni autiomaassa huutaa: ”Herralta tie nyt valmistakaa!
Kaste vastaanottamaan tulkaa, syntejänne nyt jo katukaa!”
Pukeutui kamelin karvaan mies. ”Johannes hän on” kansa sen ties’.
Tulons’ ennusti profeetta, kansa saattoi sen todeta.

”Minä en ole se, ken on tuleva. Tulee jälkeeni Herran Väkevä.
Hält’ en kenkiä riisua saata, pyhä mies Hän on, sen voin mä taata.
Minä kuljen vain Messiaan edellä, siksi kastankin teitä vain vedellä.”

2. On mies kasteella Jordanissa. ”Katsokaa, Jumalan Karitsa!
Pois Hän synnit maailman ottaa, anteeksi rikkomukset nyt saa.”
Menehtyi Johannes tyrmässään, kirves pyövelin katkaisi pään.
Häntä ei tahdottu kuulla, vaik’ puhui Jumalan suulla.

Koki aikanaan myös Poika Jumalan kohtalon katkeran ja kamalan.
Veri kallis kun ristillä virtaa, uhri puhtahin vain pysyy hiljaa.
Sanat niin hartaat huuliltaan putoili, kun Hän kuollessaan Isäänsä rukoili.

3. Täysin syytön mies lyötiin ristiin. Siinä syntini niin tuomittiin.
Makaamaan ei jäänyt Hän hautaan, työtänsä palasi jatkamaan.
Sanoman Hän toi meille uuden sekä soi lapsen oikeuden.
Isän lapsi mä olla saan, synnit anteeksi annetaan.

Ken nyt vain uskoo uhrihin Kristuksen, pelastuksen saa silloin omakseen.
Syntieni vuoks’ kuolemaan astui, vuokseni vereen viittansa kastui.
Hän on ainoa tie täältä taivaaseen Isän Jumalamme suureen kirkkauteen.

Kerran noutamaan meidät on palaava. Tuloaan ei oo keltään salaava.
Saapuu loistossa päällä pilvien, edessä kaikkien on silmien.
Silloin päättyvä aika on vaivainen, taivaan riemu on alkava ainainen.